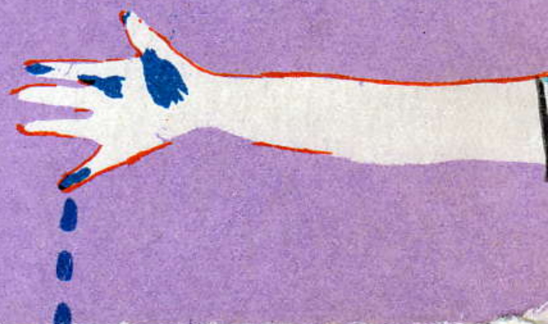
NINA CASSIAN

Prințul Miorlau

ILUSTRAȚII: LIGIA MACOVEI

EDITURA

Dragii mei copii, vă dau
Cartea prinţului Miorlau.
Dacă-n ea o să găsiţi
Mulţi copii nesuferiţi,
Ajutaţi pe scriitor
Ca-n volumul viitor
Să se-ocupe nu de prinţi,
Ci de voi, copii cuminţi.

PRINȚUL MIORLAU

Într-o împărăție cam ploioasă,
trăiau un împărat și-o-mpărăteasă
ce-aveau, cum se cuvine, și un prinț,
singur la părinți.
Prințul era de șase anișori
și miorlăia din noapte pînă-n zori.
În loc de « vreau! » spunea « miorlau! »
și tot « miorlau! » pentru « nu vreau! »

(— N-am înțeles! veți spune voi.
Ce-i ăsta, prinț? Sau e pisoi?
Te rugăm să nu-ți urmezi povestea
pînă nu ne lămurești acestea.

— Răbdare, dragii mei copii,
și singuri vă veți lămuri).

Deci, cum spuneam, cu prințul miorlăit
de loc nu era lesne de trăit.

Cînd i se aduceau bomboane. —
el miorlăia că vrea baloane;
şi-n loc de baloane
voia tromboane
şi-n loc de tromboane
voia bomboane
dar nişte bomboane
cu gust de baloane
şi-n care să sufle
ca-n nişte tromboane!

Astfel de dulciuri — vai! — nu se găseau...
Şi prinţul miorlăia: Miorlau! Miorlau!
Miorlau! — că plouă-afară;
Miorlau! — că-afară-i soare;
Miorlau! — că-i zi de lucru;
Miorlau! — că-i sărbătoare...

Părinţii nu ştiau ce să-i mai facă
— numai să tacă...
Îi aduceau în fiecare zi
o mie-o sută una jucării:
    căişori de lemn,
    puşti de tras la semn,
    gume şi creioane,
    raţe dolofane
    de celuloid,
    şi căţei, şi mîţe,
    şi păpuşi semeţe
    cu ochi ce se-nchid
    şi iar se deschid...
Ah, dar prinţul nostru nu tăcea de fel.
El voia ceva ştiut numai de el:

ceva rotund, dar și pătrat,
mai mult subțire, dar și lat,
bun și la spart și la mîncat,
de o culoare,
(nu știu care)
dar nu acea pe care-o are...
Miorlau! — de ce e luna lună?
Miorlau! — friptura nu e bună!
Miorlau! — vreau să mănînc compot!
Nu vreau compot că nu mai pot!
Miorlau! — că nu mă plac de loc!
De ce am nas și nu am cioc?
(Ei, și pe urmă, ține-te:)
De ce-s cocoși, cocoșii?
De ce sînt roșiile roșii
și vinetele vinete?

...Albí și împăratul, albí și-mpărăteasa.
De-atîta miorlăială, se-mbolnăvise casa.
Canarii asurziră, cățeii leșinară,
iar caii se mutară cu totu-n altă țară.
Bostanii și verzele
părăsiră grădinile.
Fugiră găinile.
Zburară și berzele.
Și se făcu — pe cîte știu —
în jurul prințului — pustiu.
...Doar mîțele sosiră toate
cu cozile încîrligate,
torcînd de zor,
la prințișor.
Sfîrr... sfîrr...
Ce pisici
cu ochi mici!

Ce motani
năzdrăvani!
Și-ncepură să-l ațîțe,
miorlăind, motani și mîțe:
« Miau-miorlau!
Hai cu noi!
Nu ești prinț.
Ești pisoi.
Nu mai sta! Vino-ncoa!
De-acum, șoareci vei mînca.

Colții tăi vor ști să roadă
și-o să-ți crească-o coadă-coadă,
gheare — gheare
la picioare,
blană moale,
pe spinare,
sfîrr... sfîrr...
ochi ciacîri,
și mustăți —
și-o să te ferești de băț
și de cei cu colții răi,
de dulăi și de potăi .»

Atunci prințișorul, de frică
să nu se prefacă-n pisică,
uită de miorlăitul lui, firește,
și prinse să vorbească omenește.
Pisicile-au plecat tiptil, tiptil:
« Acesta nu-i pisoi, ci e copil!»
Și foarte bosumflate fură ele
că au putut astfel să se înșele...

Dragi copii, povestea-i gata.
Să vă duceți imediat
și la mama, și la tata,
să le spuneți răspicat:
« Iubiții mei părinți, nu vreau
să fiu și eu un prinț Miorlau! »

EU ȘI TATA

Tata ia o carte-n mînă.
În această săptămînă,
E întîiul ceas tihnit
Cînd se-așază la citit.

Asta nu-i purtare părintească!
Cînd sînt eu de față — să citească!

Deci, socot că a venit momentul
Ca să-mi strîng, pe loc, tot regimentul:
Opt ostași de plumb pe-același rînd,
Ofițerul, mîndru defilînd,
Iară eu, în fruntea-armatei,
Mă prezint în fața tatei.
Iau în mîini o tobă mare
Și-o trompetă subțirică.
Suflu-n ea cît pot de tare.
Bat în tobă pîn' se strică.

. . .« Nicuşor, îmi spune tata, blînd.
Văd: eşti toboşar şi eşti trompet.
Dar citesc şi nu pricep un rînd.
N-ai vrea să te joci, dar mai încet ?»

Stau o clipă, stau chiar două
Şi găsesc o joacă nouă;
Din dulap iau mingea mea de gumă
Şi-o arunc în tata. Bună glumă!

Tata însă nu rîde de loc.
Parcă nici n-ar fi părtaş la joc.
Ci se uită lung la mine-ncoace,
Dar de ce, eu nu pricep şi pace.

Negăsind alt joc de fel,
Stau pe-un scaun, cu răbdare.
Născocesc un cîntecel
Şi îl cînt în gura mare:
« Un papuc şi-ncă-un papuc,
Doi papuci cu trei papuci
Se-ntîlniră la uluci.
Ce faci tu, papucule ?
Merg la poştă, cucule!
Cucu, cucu, un' te duci ?
Trei papuci cu opt papuci.
Patruzeci şi cinci de nuci.
Cucu şi papucu!
Nucu şi cu cucu!»

Tata cartea-n mînă-o ia
Și se duce-alăturea.

Ei, acum sînt singur cuc.
« Un papuc și-ncă-un papuc... »

Poate-acum să cînte Nicu.
Nu-i în cameră tăticu'.

...Da, dar dacă nu-i tăticu'
N-are rost să cînte Nicu.

Toba-i însa altceva.
Ea se-aude hăt, departe,
Dar mite alăturea
Unde tata stă cu-o carte!

Straşnic mă mai joc acum!
Poc și bum!
Bunicuța poartă coc!
Bum și poc!

...Zău că nu mă supără de loc
Cînd citeşte tata lîngă sobă.
Atunci el de ce se face foc
Dacă bat şi eu niţel în tobă?
Trosc! Şi pam! Şi buf! Şi bum! Şi poc!

VISUL LUI FĂNEL

Stă Fănel în pat și face-un plan:
« Vreau să fiu stăpîn pe ocean!
Marinar mă fac — și-o să mă-ncumet
Să mă lupt cu vîntul rău și umed.
Vreau să-nfrunt talazul cît un munte.
Stropi sărați să-mi picure pe frunte!
Ha-ha-ha! Viteaz sînt ca un leu!
Marea face sluj la glasul meu.
E destul să spun odată: « Hei! »
Că s-a și culcat pe locul ei.
Marinar mă fac: o aspră viață,
Plină de primejdii, dar măreață!
Printre ghețuri veșnice voi trece.
Focile, de spaimă,-o să se-nece! »

Mama:
— Treci, Fănel, și spală-te, că-i zece!
Fănel:
— Nu vreau, mamă... Apa e prea receee...

LIZUCA UITUCA

Pe un scaun șade
Lizuca
uituca.
Unghiile-și roade
Lizuca
uituca:
« Unde mi-s ciorapii ? Am uitat.
(Parcă-aseară i-am zvîrlit sub pat).
Și cordonul unde mi-i acu' ?
L-oi fi pus cumva-n dulap sau nu ?
Unde mi-i penarul ? N-am habar.
Dar creionul ? Poate-i în penar.
Iar compasul, ia-l de unde nu-i.
L-oi fi pus cumva-n cutia lui ?
Unde-i Geografia ? Vai de mine,
Că mă fac la școală de rușine.
Am uitat atlasul undeva.
Vai de mine, unde-i guma mea ?
Nu mai știu ce lecții-am de făcut
Pentru mîine. - Orarul l-am pierdut.
Vai, și-acuma-s tezele în toi !
Nu știu: mîine-i miercuri sau e joi ?
Unde mi-o fi tocul
Că nu-i aflu locul ?

Nici pantofii nu-s.
Unde i-oi fi pus?
Unde-i catarama?
S-o întreb pe mama.
Unde mi-e cravata?
Să-l întreb pe tata».

— Eu m-am săturat! rosti deodat'
Un caiet. — Și eu m-am săturat!
Un papuc i-a dat răspuns. Și-apoi,
Toți, în cor: — Ne-am săturat și noi!
(Și să vezi pe urmă tărăboi!)
Un pantof zbură pe plită
Val-vîrtej, nici vorbă,
Își luă vînt într-o clipită
Și — sări în ciorbă!

Se poate-așa ceva, of, of,
În loc de-o ciorbă de cartofi,
Una de pantofi?

Și-n loc de-o ciorbă de lăptuci,
Una de papuci?
Da, se poate, la uituci!

Iar compasul
Face pasul
Mare, cît poate de tare,
Și-o zbughește-n lumea mare.

Trece peste Caraiman
Ca peste-o movilă,

Găurește un tăpșan
Fără nici o milă.

Iar cravata
Enervată
S-a lipit de raft — și gata!
Sus, pe lampă, un ciorap.
Lucrurile-și fac de cap.
Năstureii joacă-o sîrbă
Prin unghere și sub masă.
Bluza zice că e cîrpă
Și deretică prin casă.
Neagră s-a făcut de praf.
Dă pantofilor perdaf.

Zice și perdeaua: « A!
Am uitat că sînt perdea.
Nu cumva oi fi vîntrea?
Unde mi-e corabia?»

Iar pe-un scaun șade
Lizuca
uituca;
Unghiile-și roade
Lizuca
uituca.

...Și-o să stea așa, de bună seamă,
Pînă o să uite cum o cheamă.

MINCIUNA

— Ieri mergeam pe stradă, cînd, deodată,
Ce să vezi? Un crocodil se-arată.
Vine către mine, verde, mare,
Cu opt sute treizeci de picioare.
Ia te rog, — i-am spus, — să nu-mi caţi price
Că pe dată te strivesc, amice!
El s-a speriat îngrozitor
Şi-şi aduse-un lup într-ajutor.
Nu era un lup cum vezi oriunde.
Avea şase cozi şi-un corn în frunte.
Poţi să ai şi şapte cozi şi zece,
— i-am strigat, — că tot mă lasă rece!
Şi-am răcnit odată: ohoho!
De-au tulit-o care încotro.

— Nu-i nimica. Spune cîte-i vrea,
...Că tot nu te crede nimenea.
Dar cînd iei un 2 — atuncea-mi pasă
Dacă spui că-ai luat un 8, acasă.
Aia e minciuna cea mai mare
Că o poate crede fiecare.

DOMNIȘOARA DE SMÎNTÎNĂ

Domnișoara de smîntînă
Nu e chiar așa bătrînă.
Nouă ani să aibă. Poate,
Nouă ani și jumătate,
Și-i un fel de neam, pe scurt,
Cu Prințesa de iaurt.

O zorea cu fustă-albastră,
Cea mai 'naltă floare-n glastră,
Bagă capul pe fereastră:
Unde-i domnișoara noastră?

Un' să fie?
Doar se știe.
Cu oglinda, nas în nas,
Stă de vorbă de vreun ceas:

« Nu-i așa că sînt frumoasă,
Oglinjoara mea?

Am rochiță de mătase,
Oglinjoara mea.

Păr bălai, albaștri ochi,
Oglinjoara mea.
Să nu-mi fie de deochi!
Oglinjoara mea!»

Domnișoara de smîntînă
Nu e chiar așa bătrînă,
Dar se teme
De-orice vreme.
Foarte rar o vezi pe-afară.
Cînd e timp de primăvară,
Nu mai iese c-o îmbată
Adierea-nmiresmată.
Vara, iar, că e prea cald,
Tocu-i intră în asfalt.

Toamna, iarăși, ca pe ploaie,
Buclele să nu se-nmoaie.
Iarna — brrr! să nu-i înghețe
Nasul cîrn, o frumusețe!
Ploaie, soare, nea sau vînt,
Toate-s rele-ntr-un cuvînt!

Domnișoara de smîntînă
Plînge-ntreaga săptămînă:
« Nu mai pot de oboseală!
Toată ziua merg la școală.

Nu-i așa că-arăt cam prost,
Oglinjoara mea?
Parcă nu sînt cum am fost,
Oglinjoara mea.
Buclele mi s-au lăsat,
Oglinjoara mea.
Prea am mult de învățat,
Oglinjoara mea!

Ah, ah, ah, văleu, văleu,
Of — și alte interjecții!
Totul e atît de greu
Și-am atît de multe lecții!»

Domnișoara de smîntînă
Orice treabă o amînă.
Nu poate să facă treabă:
Cînd să ia mătura-n mînă,
Mătura din mînă-i scapă.
De făraș nu vrea să știe
Și nici de bucătărie
Că miroase tare-a ceapă;
Iar de teamă că se-nțeapă,
Acul nu poate să-l ție.

Ah, ah, ah și vai, vai, vai!
Ah, mă-nțep! Și vai, mă tai!
Nu mai vreau!
Prea e greu!
Of și au!
Aoleu!

Da-ntr-o zi s-a întîmplat
Un lucru neașteptat.
Tot zoreaua cea albastră,
Cea mai 'naltă floare-n glastră,
Vîrî capul pe fereastră:
Unde-i domnișoara noastră?

Un' să fie?
Nu se știe.
În odaie, iaca nu-i.
Nici în baie iaca nu-i.
Nici oglinda nu-i în cui.
Unde-i?
Iaca-am să vă spui.

Ieri, cam pe la nouă — poate
Pe la nouă jumătate,
Domnișoara de smîntînă,
Ne-am apropiat, pe scurt,
Cu Prințesa de iaurt,
A luat oglinda-n mînă
Și s-a strecurat frumos
Într-un vas de sticlă, gros,
Și-a mai așezat pe el
Și un fel
De șervețel,
Fir de praf să n-o atingă,
Să n-o plouă, să n-o ningă,
Și să nu-i ceară ceva
Niciodată, nimenea:

Nici la școală să nu meargă,
Nici tabla să nu o șteargă,

Nici să cînte-n cor și nici
Să n-ajute celor mici;
Mamei, nici atît. Să-și cruțe
Mult gingașele-i mînuțe,
Să-și privească în oglindă
Mutrișoara suferindă,
Vorba ceea, să rămînă
Domnișoara de smîntînă.

Dar s-a întîmplat așa:
Mîța moale și tărcată
A dat buzna peste ea
Și-a mîncat-o — toată, toată!

...Nu mă credeți? Nu-i nimic.
Întrebați-l pe pisic.

MĂSCĂRICIUL

Nu știu cin' ți-a zis și nici
Cin' te puse măscărici.
Cred că singur ți-ai găsit
Felul ăsta zăpăcit
De a rîde fără rost,
De-a sări pe bănci în clasă.
De-a strica tot rostu-acasă,
Ca un prost, da, ca un prost...

Ce-ți mai trebuiește ție?
Poate-atîta: o scufie
Cu pompoane de arnici,
Ca la orice măscărici.

Eu ți-o spun. Și nu-s mai mare
Decît tine. Însă știu
Foarte bine, mi se pare,
Ce se cade, cum să fiu.

Nu fac tumbe tam-nesam,
Nu nechez și nici nu fac
Ca găina: « cotcodac!

Vine uliul să mă pape!»
Nu sînt nici hipopotam
Ca să umblu-n patru labe
Ba de-a lungul, ba de-a latul.
Nu scîncesc ca apucatul
Să se sperie tot natul:
« Vai, s-a înecat băiatul!»

Ai văzut cumva în clasă
Pe vreunul dintre noi
Ca să intre sau să iasă
Cu atîta tărăboi?
Ba țipînd ca un cocoș
Care-ar suferi de gîlci,
Ba, vopsindu-și nasul roș
Ca paiațele de bîlci?
Ieri ai răsturnat cerneala
Pe bocancii tăi curați.
Ai mînji tu toată școala
Dar ți-e teamă să n-o pați.
Văd că te-ai pornit și azi.
Zburzi și țipi și sari și cazi,
Bîlbîi vrute și nevrute,
Numai gura ta se-aude.
Nu știu cin' ți-a zis și nici
Cin' te puse măscărici.
Poate că-ai să vrei odată
Să rostești ceva cu rost.
Lumea-n jur n-o să te creadă
Și va rîde ca de-un prost.

Gluma-i bună, dacă vrei,
Dar cînd e la locul ei.
Dacă veșnic te îmbie
Farsele și glumele,
« Măscărici » pentru vecie
Ți-o rămîne numele!

ÎN ȚARA LUI MURĂ-N GURĂ

I

În Țara lui Mură-n gură,
Totul mi-este pe măsură.

Cînd mă scol de dimineață,
(Nu la șapte, ci la zece)
Vine-o tavă cu dulceață
Și-un pahar cu apă rece.

Și dulceața-mi zice: ia-mă!
Și paharu-mi zice: bea-mă!

« Ia-mă, bea-mă »-ușor de zis!
Gura însă s-o deschizi
Nu-i de loc așa ușor:
Ajutooor!
Ajutooor!

Lingurița, grijulie,
Îmi deschide gura mie.

Ei, așa mai merge, zic,
Dacă mă ajuți un pic.

II

Da, e timpul să fac baie.
Apa intră în odaie
Cu volanele-i albastre:

— Ne-adresăm Domniei Voastre.
Cum doriți să fiți spălat?
— Uite-așa, culcat în pat.
— Cum doriți să fiți lăut?
Uite-așa, în așternut.
Și-acum, prosopul cel pufos
Se-nclină moale pînă jos:
— Eu să vă frec aș vrea pe spate
— Nu, vai de mine, nu se poate!
Întreabă-te și întreabă-mă:
Cum pot să ies din plapumă?
Afară-i frig! În pat e cald.
La urma urmei — nu mă scald!

III

În Țara lui Mură-n gură,
Caști o gură cît o șură
Și îndată-ți pică-n ea
Tot ce vrei și tot ce-ai vrea:

Sărmăluțe-n foi de viță,
Supă caldă, tocăniță,
Cozonac, compot, halviță,
Cîrnăciori și ciulama,
Murături, etcetera...

Am mîncat
De m-am umflat.

Nu-i nimic. O macara
Iată că pe sus mă ia
Și m-așază după plac,
Colo-n umbră-ntr-un hamac.

Uța, uța, ce să zic?
Bine-i cînd nu faci nimic!

IV

Lecțiile stau pe masă.
Dar de lecții nici că-mi pasă.

Eu mă legăn în hamac,
Ele — singure se fac.
« Dragă aritmetică,
Nu știu ce te-mpiedică,
Să-mi rezolvi vreò cinci probleme.
Eu de fleacuri nu am vreme...

Draga mea gramatică,
Nu fii antipatică!
Nu fii, zău, nesuferită
Şi transcrie-ntr-o clipită
Exercițiile mele.
Vezi că eu n-am timp de ele!

Hai, draga mea istorie,
N-am chef să am memorie!
Ține minte tu, mai bine,
Cine s-a luptat cu cine,
În ce an și-n care loc —
Eu să-nvăț n-am timp de loc.»

Lecțiile-mi fac pe plac.
Stau și moțăi în hamac.

V

În Țara lui Mură-n gură,
Am prieteni pe măsură.

Vreți să vi-i prezint cumva?
S-a făcut! Poftiți încoa'!

Ăsta-i Puiu Prinde-Muște.
Ăsta-i Lică Vreau-Găluște.

Ăsta-i Mircea Strîmbă-Nas.
Ăsta-i Duțu Mielu-Gras.
Asta-i Mița Linge-Frișcă.
Ăsta-i Tudor Nu-Se-Mișcă.
Asta-i Sanda Somn-În-Gene
Si-ăsta-s eu: Burduf-De-Lene!

VI

Toată, toată ziulica,
Ați văzut, nu fac nimica.
Și programul nu se-ncarcă.
Astfel, nu e de mirare
Că ceva mă-mbie parcă
Și mă trage la culcare.

Ah, mi-e somn de pic! Și-apoi,
Prea mult am vorbit cu voi.
Cînd vorbesc mai multișor,
Obosesc îngrozitor.
Somnul repede te fură
În Țara lui Mură-n gură.
Nici n-ai timp să cați la lună.
Noap...te...
bu...nă...

CU NASU-N CARTE

Cîndva, într-o țară de foarte departe,
Trăia o domniță, cu nasul în carte.
Nimic nu vedea, n-auzea ce se-ntîmplă.
Citea fără preget c-un deget la tîmplă.

Și cîte-un mierloi
Zicea: « Hai cu noi
În blînda pădure de cetini! »
Domnița tăcea,
Țîfnoasă și rea
Și nu avea nici un prieten.

Treceau anotimpuri cu soare și ploaie,
Cu ierburi și flori, cu ninsori și pîraie.
Domnița cu nasul în carte într-una,
Uita cum e soarele, roua și luna.

Și n-avu-ncotro:
Uită cum și ce
Bogată e viața cea vie.

Că soarele-i « O »
Și luna e « C »
Atît apucase să știe.

Domnița trufașă era ca păunul:
« Mai multe ca mine nu știe niciunul! »
Și, nepăsătoare, cu nasul în carte,
De tot ce e-n jur era foarte departe.

Venea cîte-un miel,
Intra în castel,
Zicînd: « Hai, domniță, la stînă.
Să vezi ciobănași
Și urdă și caș
Și cea mai gustoasă smîntînă! »

« Mai lasă-mă, zău, cu prostiile tale!
La stînă-oi veni cînd găsi-voi cu cale.
Acuma nu-mi pasă de oameni și miei.
Știu una și bună: să iau premiu-ntîi! »

(Asemeni ciudate făpturi, mi se pare,
În clasă la noi, se numesc tocilare).

CEA MAI CRUNTĂ DINTRE FIARE

I

Fug mîțele, fug în neștire
Și miaună lung și subțire.

— Ce-aveți ? le întreabă copacii.
(Ei nu știu nimica, săracii).

— Hei, unde-ați pornit-o, prostuțelor ?
Le scîrție roata căruțelor.

Abia își rostiră cuvintele
Că, iată, sosesc înainte-le

Căței, cățelușe-alergînd,
Cu cozi ridicate în vînt.

Şi iată că după căţei
Aleargă un rînd de purcei

Strigînd ca besmetici: Guiţ!
Fugiţi, dragi prieteni, fugiţi!

Pe-o ramură şade-un mierloi
Şi ţipă mereu: Vai de noi!

Şi fluturii galbeni ca soarele,
Cu spaimă-şi lipesc aripioarele.

— Eu nu ştiu ce-i asta, băieţi!
Foşneşte un pîlc de scaieţi.

Pesemne, vreo fiară cumplită.
Pe toţi s-a jurat să-i înghită.

II

Iat-o! În sfîrşit apare
Cea mai cruntă dintre fiare.

E... Dănuţ, de nu mă-nşel.
Da, un fel de băieţel.

Cea mai cruntă dintre fiare
Şapte ani jumate are
Şi mai are şi-obiceiul
Să dea-n cîini cu reteveiul,
Şi cînd n-are retevei,
Să azvîrle pietre-n ei,
Şi cînd pietre nu-s pe stradă,
Cu piciorul să-i repeadă
Sau mai bine
Să le-anine
Tinichelele de coadă.

« Coadă »-am zis ?
Păi da, Pis-pis
D-aia are-o coadă-ntreagă,
Ca Dănuţ de ea să tragă.

Şi cînd mîţa doarme-n prag
(Somnul, mîţei mult i-e drag),
Vine şi Dănuţ c-un ac
Şi-o înţeapă (se pricepe!)
Pînă cînd pisica-ncepe
Pe sub mese, scaune,
Alergînd, să miaune.

Ce-i mai vesel pe pămînt
Dintre toate cîte sînt ?
Să prinzi fluturi, să prinzi fluturi
Praful de pe-aripi să-l scuturi
Şi să-i pui niţel în apă:
Poate mor şi poate scapă.

Cîntă-o pasăre-n frunziș?
Hai cu praștia, furiș.

Șade-o gîză pe perdea,
Buimăcită, vai de ea,
Hai, strivește-o, nu mai sta!

Trece-un purceluș pe drum?
Să nu-ți scape nicidecum!

Mîța vrea să se răsfete?
Prinde-o-n ușă! Să se-nvețe!

III

Deci, cea mai cumplită din fiare
Se cheamă Dănuț, mi se pare.

De el se feresc toţi în jur.
Mi-e milă de dînsul, vă jur.

În poala lui, mîța tărcată
Nu toarce frumos niciodată.

Cățelul cu-urechi clăpăuge
În loc să-l întîmpine, fuge.

Credință nu-i poartă, nici dragoste.
Se teme de el ca de-o pacoste.

Şi pasărea, pasărea chiar
Nu-i cîntă o dată măcar.

El nu poate-n iarbă să vadă
Cum gîzele merg la paradă

Cu scuturi de-argint strecurat,
Cu suliţi de aur curat,

Cu gingaşe coifuri şi zale
De verzi şi albastre paftale

Şi toţi se strecoară tiptil
Din calea acestui copil.

E singur băiatul prostuţ.
Săracu', săracu' Dănuţ!

Ei, « săracu' »... Vorba vine!
Cine-i rău de mic, şi cine
Chinuie pisicile,
Vietăţile, micile,
Cînd va fi mai măricel,
O să chinuie la fel
Şi pe cei cu el de-o seamă.
Unchi, mătuşă, tată, mamă,
Şi surori, şi veri, şi fraţi...

...Dacă voi o să-l lăsaţi!

CU INCETINITORUL

Mu. . . mu. . . mus. . . ca. . . zboa. . . zboa. . . zboa. . . ră. .
Ui. . . te-o. . . te-o. . . pe. . . pe. . . pe. . . re. . . te. . .
Nea. . . gră. . . e. . . şi. . . u. . . u. . . şoa. . ră. . .
Cu. . . miş. . . cări. . . în. . . ce. . . ce. . . ce. . . te. . .
Fa. . . fa. . . fa. . . ce-un. . . pa. . . pa. . . pas. . .
Şi-un. . . po. . . pas. . . de. . . cî. . . te-un. . . ceas. . .
A. . . a. . . ri. . . pa. . . stră. . . ve. . . zi. . . e. . .
A. . . a. . . bia. . . se. . . ve. . . ve. . . ve. . . de. . .

Stă...de-o...ve...ve...veș...ni...ci...e...
Mu...mu...mus...ca...pe...pe...re...te...

Ci vouă zborul să vă fie drag,
Iar nu mișcarea-mpotmolită-n prag.
S-atingeți iute și cu-nflăcărare
Măreața culme ce se vede-n zare.

CUPRINS

Nr. 2323
Redactor de carte: I. Lamba, Tehnoredactor: El. Ceaușu, Corector: A. Blau

Dat la cules 5. II. 1957. Bun de tipar 10 XII. 1957. Tiraj 40.100 broșate 10.050 spiralate. Hîrtie offset A de 120 gr. m. p. Coli de tipar 6,5. Ft. 8/84 × 108 Com. editurii 663 ediția I.A 02296 Pentru bibliotecile mici indicile de clasificare 8 R.

Tiparul executat Intr. Poligrafică Nr. 4, București R.P.R.